

падналъ здравата по дирята му, придябва го съ единъ свои другаръ, и двамата прѣдрешени въ арнаушки дрѣхи. Ибишь - а епи дълбоко. Полекичка се примжватъ до него. На българина, другаря му, който билъ буденъ, съ пръетъ на устата си му казале да мълчи. Сичкото му оржие прибиратъ и послъ го сблъсватъ да стане. Ибишь - а трѣшва; 'двама непознати въоржжени стоятъ надъ главата му, понечва да се даврандиса (упрѣ) на оржието си; нѣма го.

— „Стани! измърморва му Боби, стани да ни управишь пхтя за Добралъ. Ибишь - а угажда че работата не е чиста, но нѣмало що да прави. Става и повежда двамата непознати прѣзъ Биюкъ Конакъ прѣвожда ги прѣзъ балкана, като що минали Лудата Камчия и нагазиле кадъ Качара, чакъ тогива хайдутъ Боби му се вѣстилъ, кой е, зель да го мжчи и казва:

— „Тебе, Ибишь - а, ти се искало джепкени, чакай да видимъ да ли ще ти приличатъ“ и зема та му одира кожата долу отъ ржцѣтъ горѣ до рамената, като я оставилъ да виси, като джепкени.

— „Тебъ ти се искало и колчаклии потури, чакай да видимъ ще ли ти прилчатъ“ и му одира кожата долу отъ краката горѣ до колѣнѣтъ, като я прѣтналъ да прилича на колчаци.

„Мжчилъ го, мжчилъ го, додѣто, най-сѣтнѣ, го уморилъ съ мжки и го оставилъ.

„Съ нашето село вече шега не бивало: отъ денъ на денъ ставало по-голѣмо, давнина нѣмало, ангария хичъ; лоши турци хайдуту не смѣяли да го нагазятъ, защото у нашитѣ българановци имало по страшни хайдуту. Но, какво да кажемъ: ние като сме сиро-